

Ποιός νᾶσαι Ἐσύ, κάθε Λαμπρῇ
 ἔστων πύργον τοῦ Ἥλιου ποῦ ἀνεβαίνεις
 καὶ τὸ πελώριο σήμαντρο
 τῆς Ἀναστάσεως σημαίνεις ;

— Εἶμαι θλιμμένος μάρτυρας,
 ποῦ εἶχα τὴν Πίστι θώρακά μου.
 Μ' ἐδόξασεν ὁ Πόθος μου
 καὶ διαλαλῶ τὴν λευθεριά μου.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Τόσον καιρὸν Σὲ λαχταρίζ' ἡ μαύρη γῆ
 καὶ Σὲ ποθοῦν βασιλεμένα μάτια . . .

Ρόδισε ἀνέσπερη, χαριτωμένη αὐγῇ,
 καὶ ἔσ' τὰ λαμπρά σου πάρε μας παλάτια.

Γιὰ ἰδὲς τῆς ἐρημιᾶς τὰ φύτρα τὰ ὄρφανά . . .
 Χλωμά στρέφουν τὲς ὄψεις των ἑστένα.

Μιά Σου βλεψιά, δυὸ χαμογέλια φωτεινά
 θὰ τὰ ξυπνήσῃ μοσχομουρισμένα.

ᾠ φῶς, ἐφάνης ; — Ἐστὴν ἀθάνατη χαρά,
 ποῦ πλημμυρίζει, Κόσμε, τώρα τὴν ψυχὴ σου
 καὶ ὁ νυχτοπλάνος νοῦς ἀπλώνει ἀετοῦ φτερά
 καὶ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» μελωδεῖ μαζὶ Σου.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
 Βοσπορίτης

Γνώμαι περὶ τοῦ πολέμου

Ὁ παρέχων τὸν θάνατον εἰς ἓν μόνον πρόσωπον στηλι-
 τεύεται ὡς ἐγκληματίας. Ἀλλὰ σφαγιάσατε χιλιάδας ἀνθρώ-
 πων, κατακλύσατε τὴν γῆν δι' αἵματος, μολύνετε τοὺς πο-
 ταμοὺς διὰ πτωμάτων· σᾶς δίδουν θέσιν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ !

Εἰς μόνον φόνος καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον κακοῦργον· χιλιά-
 δες φόνων τὸν καθιστῶσιν ἥρωα.